

Carta do Prelado (novembro de 2015)

Unha visión cristiá da morte é o mellor antídoto contra o temor lóxico que pode inspirar ese paso descoñecido que, con todo, "chegará inexorable" (san Xosemaría).

07-11-2015

Queridísimos: que Xesús gárdeme ás miñas fillas e aos meus fillos!

Grande é a miña dicha pola ordenación diaconal dun grupo de irmáns vosos, que tivo lugar onte na

Basílica de San Eugenio. Dedicándose ás actividades apostólicas da Prelatura, que é unha parte viva do Corpo místico de Cristo, estes fillos meus servirán con toda a súa alma á Igrexa, tan necesitada de ministros sacros que loiten por ser santos, doctos, alegres e deportistas na vida espiritual, como desexaba san Josemaría. Roguemos a Deus con insistencia que nunca falte este don no mundo enteiro, con seminaristas e sacerdotes santos nas dioceses.

O comezo deste mes trae á nosa mente a verdade tan consoladora da Comunión dos santos. Hoxe lembramos especialmente aos fieis que xa gozan da Santísima Trindade no Ceo, e mañá estarán moi presentes nas nosas oracións os fieis defuntos, que aínda se purifican no Purgatorio, con quen temos que trabar unha fonda amizade.

Lembro a devoción con que o noso
Pai transcorría esta xornada,
desexando que -grazas tamén aos
sufraxios que ofrece a Igrexa- as
benditas ánimas recibisen a remisión
total das penas temporais debidas
polos pecados, e así poder chegar á
presenza beatificante de Deus. Tanto
lle urxía esta manifestación de
misericordia, de caridade, que
dispuxo que no Opus Dei aplicásese
frecuentemente a celebración da
Santa Misa, a Sacra Comunión e o
rezo do Rosario polo descanso eterno
das súas fillas e dos seus fillos, dos
nosos pais e irmáns, dos
Cooperadores defuntos, e por todos
os que deixaron este mundo.
Sexamos xenerosos na aplicación
deses sufraxios e engadamos da nosa
parte o que nos pareza oportuno;
sobre todo o ofrecemento dun
traballo acabado con perfección, con
espírito alegre de oración e de
penitencia.

Moi pertinente resulta a recomendación de san Pablo: *cotídie mórior*[1], cada día morro ao pecado, para resucitar con Cristo Xesús. San Xosemaría, ao asumir o consello do Apóstolo, convidábanos a meditar frecuentemente no final da vida terrea, co afán de prepararnos o mellor posible para o encontro con Deus. A morte é unha realidade que afecta a todos, sen excepción; moitos a temen e fan o posible por esquecela. Non debería ser así para un cristián consecuente coa súa fe. ***Aos "outros", a morte páralles e sobrecoxe. -A nós, a morte -a Vida- anímanos e impúlsanos. Para eles é o fin: para nós, o principio***[2].

Con todo, ese paso preséntasenos ás veces con contornos dramáticos, especialmente cando aparece de modo imprevisto, ou cando afecta a persoas aínda novas, ante as que se abría un futuro cheo de posibilidades. O Santo Pai comenta

que nestes casos, para moitas persoas, *a morte é como un buraco negro que se abre na vida das familias e ao cal non sabemos dar explicación algunha*[3].

Pero non cabe esquecer que, como afirma a Sacra Escritura, *Deus non fixo a morte, nin se goza coa perda dos viventes*[4]. O home foi creado cunha natureza mortal, pero a sabedoría e a onnipotencia divinas destináranlle a non morrer, se os nosos primeiros pais amaban e obedecían fielmente os mandatos divinos. Eles deixáronse enganar polo tentador, e o resultado está á vista: *así como por medio dun só home entrou o pecado no mundo, e a través do pecado a morte (...), desta forma a morte chegou a todos os homes, porque todos pecaron* [5].

Axudan e consolan moito neste tema tantas consideracións do noso Pai, que entre outros textos escribiu: **a**

morte chegará inexorable. Por tanto, que oca vaidade centrar a existencia nesta vida! Mira como padecen tantas e tantos. A uns, porque se acaba, dóelles deixala; a outros, porque dura, abúrrelles... Non cabe, en ningún caso, o errado sentido de justificar o noso paso pola terra como un fin.

Hai que saírse desa lóxica, e ancorarse na outra: na eterna. Necesítase un cambio total: un baleirarse de si mesmo, dos motivos egocéntricos, que son caducos, para renacer en Cristo, que é eterno[6].

Só unha mirada de fe a Xesucristo crucificado permítenos atisbar este misterio, que ten máis de consolo que de tristeza. Ensina o *Catecismo da Igrexa católica* que, «grazas a Cristo, a morte cristiá ten un sentido positivo. "Para min, a vida é Cristo e morrer unha ganancia" (*Flp* 1, 21). "É

certa esta afirmación: se morremos con El, tamén viviremos con El" (2 *Tm* 2, 11). A novidade esencial da morte cristiá está aí: polo Bautismo, o cristián está xa sacramentalmente "morto con Cristo", para vivir unha vida nova; e se morremos na graza de Cristo, a morte física consuma este "morrer con Cristo" e perfecciona así a nosa incorporación a El no seu acto redentor» [7]. Aínda que non sexa totalmente correcta, si que garda un pouso de verdade a resposta da nai dun irmán noso, que comentaba con fe, en punto de morte: como non me vai a recibir o Señor, se eu estiven recibíndolle anos e anos na Comunión cada día?

A certeza da fe, unida á esperanza e á caridade, posúe a capacidade de anular o veo de tristeza e de temor con que non poucas veces considérase o paso final da existencia terrea; máis aínda, como mostra con especial claridade a marcha desta

terra dos santos, coa fe é posible
acoller a morte con paz, porque se
vai ao encontro do Señor. ***Non teñas
medo á morte. -Acéptaa, desde
agora, xenerosamente..., cando
Deus queira..., como Deus
queira..., onde Deus queira. -Non o
dubides: virá no tempo, no lugar e
do modo que máis conveña...,
enviada polo teu Pai-Deus. -
Benvida sexa a nosa irmá a morte!***
[8].

Estas reflexións son tradicionais na
doutrina e na conduta cristiás. Non
supoñen algo negativo, nin
pretenden fomentar inquietudes
irracionais, senón un santo temor
filial, cheo de confianza en Deus.
Encerran un realismo sobrenatural e
humano, con claros sinais de que a
sabedoría cristiá, desde a fe, confire
tranquilidade e confianza á alma.

O noso Pai ensinounos a sacar
consecuencias prácticas da

meditación sobre este momento e, en xeral, sobre os novísimos. ***Non vexamos moi en frío, por tanto, estas cousas***, predicaba nunha ocasión a un grupo de fillos seus mozos. ***Eu non desexo que morra ningún de vós. Déixaos, Señor, non chos leves aínda!, que son novos, e aquí abaixo tes poucos instrumentos! Espero que o Señor me escoitará... Pero pode vir en calquera momento***[9]. E concluía: ***Que conciencia tan obxectiva dá a consideración da morte! Que bo remedio, para dominar as rebeldías da vontade e a soberbia da intelixencia! Ámaa, e dille ao Señor con confianza: como Ti queiras, cando Ti queiras, onde Ti queiras*** [10].

Adoita resultar máis duro, evidentemente, o feito da morte, cando afecta as persoas máis queridas: pais, fillos, esposos, irmáns... Con todo, coa graza de

Deus, na luz da Resurrección do Señor, que non abandona a ningún dos que o Pai lle confiou, nós podemos quitar á morte o seu "aguillón", como dicía o apóstolo Pablo (cfr. 1 Cor 15, 55); podemos impedir que envenene nosa vida, que faga vans os nosos afectos, que nos faga caer no baleiro máis escuro [11]. Nada máis certo que o Señor nos quere ao seu lado, para gozar da súa santa visión e presenza. Fomentamos a diario esta esperanza? Rezamos con piedade -como o noso Pai- o *vultum tuum, Dómine, requíram*[12], buscarei, Señor, o teu rostro?

Eses momentos, que están acompañados da dor, se na familia cristiá ha botado profundas raíces a fe, convértense -e de feito así sucede moitas veces- en ocasión para reforzar os lazos que unen entre si aos diversos membros. **Nesta fe, podemos consolarnos uns a outros,**

sabendo que o Señor venceu a morte unha vez para sempre. Os nosos seres queridos non desapareceron na escuridade da nada: a esperanza asegúranos que eles están nas mans boas e fortes de Deus. O amor é máis forte que a morte. Por iso o camiño é facer crecer o amor, facelo máis sólido, e o amor custodiaranos até o día en que cada bágoa será enxugada, cando *xa non habrá morte, nin duelo, nin pranto, nin dor (Ap 21, 4)*[13].

Esta visión cristiá ofrece o verdadeiro antídoto contra o temor que adoita acometer aos homes ao comprobar a caducidade da existencia terrea. Á vez, nada máis lóxico -como xa sinalei- que nos desbasta a morte dos seres queridos, e que choremos a súa partida. Tamén Xesucristo chorou pola morte de Lázaro, o amigo tan querido, antes de resucitalo. Pero sen esaxeracións,

porque para un cristián consecuente ***morrer é ir de vodas***. Así se expresaba san Josemaría, que comentaba: ***cando se nos diga: ecce spónsus venit, exíte óbviám ei***(Mt25, 6)-***sal, que vén o esposo, que vén El a buscarche-, pediremos a intercesión da Virxe***. Santa María, Nai de Deus, roga por nós pecadores, agora...***e verás á hora da morte! Que sorriso terás á hora da morte! Non haberá un rictus de medo, porque estarán os brazos de María para recollerche***[14].

O noso Pai, cando o Señor chamaba á súa presenza a algunha filla ou a algún fillo seu en idade xuvenil, ***protestaba*** filialmente e experimentaba unha profunda dor; aínda que, enseguida, aceptaba a Vontade divina, que sabe o que realmente nos convén. ***Fiat, adimpleátur...***, rezaba. ***Fágase, cúmprase, sexa encomiada e eternamente enxalzada a***

***xustísima e amabilísima Vontade
de Deus sobre todas as cousas!
Amén. Amén***[15]. E alcanzaba a paz.

Todos estes pensamentos ten que estar unidos sempre á consideración de que a omnipotencia divina devolveranos á vida: *vita mutátur, non tóllitur*[16], a vida cámbiase, non se perde. A seguridade de sabernos preto de Deus, con todas as axudas que neses momentos finais dispénsanos a nosa Nai a Igrexa, levaranos a razoar así: ***Señor, creo que resucitarei; creo que o meu corpo volverá unirse coa miña alma, para reinar eternamente contigo: polos teus méritos infinitos, pola intercesión da túa Nai, pola predilección que tiveches comigo***[17].

Fillas e fillos meus, esforcémonos por transmitir esta alegría e esta seguridade da fe. Recemos cada día polas persoas que renderán a alma

ao Señor, para que se abran á
abundantísima graza que Deus, por
intercesión da súa Santísima Nai,
concede neses momentos. E sigamos
orando pola santidad de todos os
fogares da terra, para que as
conclusións do recente Sínodo
impulsen a seguir con completa
fidelidade os designios de salvación
que o Señor inscribiu no núcleo
mesmo do matrimonio e da familia.

Querería que vos detivésedes na
sabedoría da Igrexa santa, que uniu
a solemnidade de Todos os Santos ao
día dedicado, na data inmediata, á
conmemoración de todos os fieis
defuntos: saboreade o gozo celestial
que empapa a liturxia deste mes, e
de todo o ano.

Con todo agarimo, bendívos

o voso Pai

+ Xavier

Roma, 1 de novembro de 2015.

P.D. Dentro duns días irei á Clínica Universidade de Navarra, para someterme a unha operación cirúrxica. Estarei moi unido a todas e a todos vós, e espero que me sosteñades coa fortaleza da vosa oración.

[1] 1 *Cor* 15, 31.

[2] San Xosemaría, *Camiño*, n. 738.

[3] Papa Francisco, Discurso na audiencia xeral, 17-VIN-2015.

[4] *Sb*1, 13.

[5] *Rm* 5, 12.

[6] San Xosemaría, *Asuco*, n. 879.

[7] *Catecismo da Igrexa católica*, n. 1010.

[8] San Xosemaría, *Camiño*, n. 739.

[9] San Xosemaría, Notas dunha meditación, 13-XII-1948.

[10] *Ibid.*

[11] Papa Francisco, Discurso na audiencia xeral, 17-VIN-2015.

[12] Cfr. *Sal* 26 [27] 8.

[13] Papa Francisco, Discurso na audiencia xeral, 17-VIN-2015.

[14] San Xosemaría, Notas dunha reunión familiar, 23-VIN-1974.

[15] San Xosemaría, *Forxa*, n. 769.

[16] Misal Romano, Prefacio de defuntos I.

[17] San Xosemaría, Notas dunha meditación, 13-XII-1948.

Foto de portada de GideoTsang (cc)

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/gl-es/article/carta-do-
prelado-novembro-de-2015/](https://dev.opusdei.org/gl-es/article/carta-do-prelado-novembro-de-2015/)
(05-08-2025)